

ARQUEOCEC

FULL INFORMATIU DEL GRUP D'ARQUEOLOGIA
"PELEGRÍ CASADES I GRAMATXES"
(Secció d'Història i Art)

Any 3

Reportatge del núm. 22

Abril 2013

TROIA I EL TRESOR DE PRÍAM

Heinrich Schliemann l'any 1868, a l'Àsia Menor i a la regió de la Tróada, comença a buscar l'antiga ciutat de Troia. En la seva recerca es fixa amb un turó anomenat "Hissalrik", però torna a París sense haver excavat i allí escriu un llibre sobre "**Itaca, el Peloponès i Troia**". Ell creu en Homer i el considera, a més d'un poeta, un historiador que en els seus versos hi descriu fets històrics.

No serà fins el 1870 que acompanyat per la seva jove esposa el trobarem contractant treballadors del país per començar les excavacions. És aleshores quan comet la primera heretgia als ulls de l'arqueologia oficial: trenca les capes superiors de l'època clàssica de grecs i romans. Va directament al fons de la pila de runes que constitueixen el turó Hissalrik, fins a trobar la roca viva. Allí és on hi troba els vestigis més antics de població: Troia I. Schliemann, però, queda decebut pel que troba i decideix pujar un graó més i comença a remenar la Troia II.

Heinrich Schliemann

Allà hi troba els sòlids murs d'una fortalesa i una estructura superior feta amb rajols, fang i bigues de fusta. Un terrible incendi degué destruir aquella Troia II, hi ha vestigis arreu. Només així podia haver desaparegut Troia.

Passen uns anys i Schliemann està satisfet amb els seus descobriments. No calia seguir buscant, per a ell Troia ja s'havia trobat.

Però, 24 hores abans del darrer cop de pala, alguna cosa llu en el forat d'un mur. Amb un ràpid pretext, envia els treballadors a casa. Només la seva esposa Sophia està al seu costat quan amb cura extreu el gran tresor d'or.

El primer problema d'Schliemann és evitar que els turcs se'n apoderin, no per quedar-se'l ell, sinó per mostrar-lo a la ciència occidental i posar-lo a la seva disposició. Està convençut que aquest és el tresor de Príam.

Schliemann i la seva dona aconsegueixen fer arribar el tresor a la seva casa d'Atenes (que aleshores encara era turca) amagat en unes cistelles de verdures. Des d'allà li serà més fàcil trobar una ocasió per passar el tresor a l'altra banda de la frontera.

Posteriorment, Schliemann regalarà una gran part d'aquest tresor al Museu d'Etnologia de Berlín.

Sophia Schliemann lluint els joiells d'or de Troia

El 1873 apareix el llibre d'Schliemann: “**Antiguitats de Troia**” on s’hi descriuen les grans muralles de la fortalesa de Troia i els palaus, i on també s’hi descriu el tresor trobat per ell, l’anomenat “**Tresor de Príam**”.

A partir d’aleshores es desperten els atacs a Schliemann acusant-lo d’aficionat, uns atacs que en general no provenen d’autoritats científiques en defensa de teories oposades, sinó d’envejosos i ressentits que arriben a acusar Schliemann d’haver amagat prèviament el tresor allà on va dir haver-lo trobat, i acusant-lo d’entabador.

Les muralles de Troia

Rampa d’entrada a la ciutat de Troia

Al mateix temps els turcs el processen per haver-se apoderat il·legalment de l’or turc i haver-lo passat a l’estranger de contraban.

L’any 1879 Schliemann torna a Troia acompanyat pels amics Virchow i Burnouf i torna a realitzar excavacions. Aleshores apareix un nou llibre d’Schliemann: “**Ilios**”, on s’hi pot llegir el període en el que ell descobreix a Micenes, en sòl grec, les tombes reials. Una notícia que cau com un llamp en els mitjans doctorats d’Occident.

És nomenat doctor *honoris causa* per la Universitat de Rostock el 1879. I el 1881, regala la seva col·lecció troiana a la ciutat de Berlín, que el recompensa nomenant-lo ciutadà d’honor.

El 1882 torna a excavar a Troia havent aconseguit cridar l’interès dels especialistes. Apareix el seu setè llibre: “**Troia**” que sona com un gran triomf. Però quan sembla haver aconseguit el seu reconeixement per part de la comunitat científica, Schliemann mor el 26 de desembre del 1890.

Fotograma de la pel·lícula Troia amb el famós cavall